

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 71.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874277104/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Replikker: — Jeg bryder mig Fanden om Justitsraaden og -- Ja han har ogsaa vist, at han bryder sig Fanden om Dem; — I er nogle Nikkedukker — og De er en Krakiler, der altid vil være i Position — Opposition, sagde Apotekeren; hvad skal vi med Gas, naar vi saa mange Aar har brugt Tran? — Det er et dumt, reaktionært Ræsonnement o. s. v. o. s. v.

Denne Diskussion var mig lige saa utaalig som den lærde Jurists Tale ved Studentergeneralforsamlingen. Jeg greb til at anvende et af de faa kunstneriske Talenter, hvoraf jeg er i Besiddelse, og som jeg i sin Tid producerede i Anledning af den nysnævnte Orator, nemlig træffende at efterligne to Kattes nætligge Mjaven. Der indtraadte en pludselig Stillehed. Først betragtede mit Publikum mig med forhøvede Blikke, men i Stedet for at forarge sig som de unge københavnske Videnskabsdyrkere, udbrodt det kort efter i en unison Latter og Bravoraab.

— Det gør han sgu godt — det er min Salighed brillant. — Det er akkurat som Deres Katte, Stang, som jeg hver Nat kan høre ind i min Gaard. — En Omgang af samme Slags, Lise, raabte Handrup, idet han slog mig kraftig paa Skulderen og sagde: De er, hvad jeg kalder en rigtig gemytlig Karl. — Ja De slipper ikke for at besøge mig, sagde Apotekeren. — Ja, De ser vel ogsaa en Aftenstund ind til mig, sagde den ene Købmand, — Visit behøver De ikke at gøre, for det betragter jeg som Narrestreger.

Alene Brændevinsbrænderen — det bemærkede jeg først nu — blev gnaven. Han tog sin Hne og gik, idet han snærrøde: Naar rigtige Katte bær sig saadan ad, ærgrer man sig, men naar et Menneske gør det, saa griner man. Saadan nogle Drengestreger. — Resten af Aftenen gik hen med gemytlig Smaasnakken uden Ondskab eller Stiklerier. Men jeg følte, at nu havde jeg vundet Anseelse hos fire af Byens betydeligste Mænd, thi da vi skiltes ad uden for Døren, og Hr. Handrup tog mig under Armen, som han gentagne Gange klappede, hørte jeg den ene Købmand sige til Apotekeren: Det er rart, at vi har faaet saadan et dannet Menneske til Byen.

Saaledes endte den Fest, som jeg havde villet fejre min Omvendelse med. Carlsen — jeg tror ikke, jeg har den mindste Sans for Moralen. Hiils Vennerne og læs dette Brev, som er blevet en hel lille Bog, op for dem. Apropos, hvis Du tror, at et eller andet Blad vil optage denne Skrivelse som Feuilleton, saa skænker jeg Dig det mulige Honorar, for at Du for det kan købe